

Bráška

(povídka)

„POMÓÓC! POMÓÓC!“

Vyhrnuli jsme se před hospodu s fakt neotřelým názvem Černá slepice a rozběhli jsme se liduprázdnou ulicí k mostu, hele. Odtud se ozejval ten křik.

„POMÓÓC!“

Stejně je hrůza, že v malejch městech nepotkáš přes poledne vůbec lidi. Asi to vážně bude tím, že venkovani pořád udržují zvyk trávit pracovní dny v práci, jak suše poznamenal Kyborg, když jsme tu přistávali snašimákánoema, že jako dáme oběd, jo – u Černý slepice – v nejtotálnější hospodě na celý Ohři.

„POMÓÓC!“

Na mostě prťavej, čtyřletej kluk v teplákách a flanelový košili s obrázkama nákejch fantasmagoricky usměvavejch zvířat. Ječel, šplhal po zábradlí a sápal se někam do prostoru nad hladinou řeky.

„POMÓÓC!“

Doběhnul jsem tam první. Akorát včas. Jinak by letěl z mostu.

„Péfa!“ vríská mi do obličeje, když ho táhnu zpátky na chodník. „Tam!“ ukazuje prstem na příšerně hladký vodní zrcadlo. To plyne, jo,

bez nejmenšího vzruchu až k jezu.

Inky ani nezastavuje a rovnou z běhu pokračuje šipkou do řeky.

Grošák za ním.

„No těbůch.“ Nahnu se přes zábradlí. „Kolik je mu let?“

„K–k–komu?“

„Tomu Péfovi přece.“

„...asi rrok...“

„Do háje. Eště lepší.“

„On tam chtěl... hodit. Učí se plavat... říkal mi to.“

„Prosímtě, takovej malej. Co ten ti říká –“

„Jojo...“ Kluk začal popotahovat a rozšmudlávat slzičky kolem nosu. „...když mi řekne, hodím ho z okna. To skočí doobřre... a ještě se tomu směje. A to bydlíme docela až ve třeeetím patřře.“

„Co? Ty brášku házíš voknem?“

„Brrášku? Péfa není brráška. Péfa je zajíc... plyšovej.“

Zařval jsem, jak mi na špičku nohy spadnul ze srdce balvan.

Ty vogo.

To už byl na mostě i Kyborg. Příkráčel – metráková kastle, hydraulickéj pohyb. Tvořil našemu představení vděčný publikum, který nešetřilo potleskem.

Kyborg.

„No jo, ty bonbóne,“ poplácal rozšafně kluka po rameni. „Tak ukaž, kde se ten zajoch učí plavat.“

Kluk ho bafnul za ruku a mazal k řece: „Tady. Tadyhle někde.“

Byli jsme na břehu, kousek od našich těžce předpotopných lodí, vytaženejch do hustý, vysoký, létem prozelenalý trávy a ponechanejch bez dozoru s pevnou vírou, že něco takovýho snad nikdo ani nemůže chtít ukrást.

Já: „Hej! Přestaňte! Lezte ven. Slyšíte?“

„...co je? Tak topí se tu někdo, nebo ne?“

Inky se hrabal z vody jako ten zapšklej hastrman ve Dvořákovy Rusalce.

„Ne,“ povídám. „Hodil tam hračku, nákou.“

Mrně nebylo spokojený s tím, jak jsem popsal pohřešovanou osobu. Řeklo: „Zajíce. Plyšáka Péfu.“

„Cooo?!“ zařval Grošák. Vycenil zuby. Takhle dobrácky se nejspíš tvářil ten král Herodes před vražděním neviňátek, jo.

„A třreba...“ žudlá do toho konopná hlavička, „...třreba přřivyplavuje, když to říkal... vid?“ Zatahá Kyborga za rozepnutou košili, o který si její pán a majitel hodně bezdůvodně myslí, že ji v pohodě zapne, kdy si vzpomene.

„Vid, že se neutopil... tlustej strredjo?“

Ty...

Vařenej rak by v tu chvíli vypadal vedle Kyborga jako bledule jarní.

Kybi: „To je konec... to... děti dneska... jsou tak vodrzlý, že...“

Dal čelem vzad a sunul metrákovou kastle zpátky k hospodě. „...jdu. Na místní hřbitov. Zahrabu se tam, na klidným, tichým místečku, protože tohle už je moc, tohle je...“

„Tos neměl říkat, hele,“ poučoval jsem mrňouse – dostatečně hlasitě, aby se to doneslo ke Kyborgovo uším. „Strejda není tlustej. Strejda je sněhulák. Je začarovanej, chápeš, a čeká na zimu.“

Konopná hlavička to promyslela. Povídá: „Aha.“

Inkouš s Grošákem umírali smíchy. „Se holt teda po něm podíváme, po tom zajícovi, ne?“ řek jsem. Kotvil jsem mrňouse: „Ty tady počkáš na strejdu sněhuláka, než se vrátí. Aby věděl, kde nás hledat. Jasný? A do vody ani krok.“

„Jasný.“

Šli jsme.

Inky se zastavil. „Nemá to cenu. Víte, jakou dálku ho to mohlo vodnést?“

„Prdlajz,“ vrčel Grošák. „Se nacucal vodou a je na dně jako šutr.“

Brouzdali jsme podle břehu

až dolů, k tomu jezu, ale nikde po žádném zajíci, živým nebo plyšovým, nebyla nejmenší stopa. Ti dva se začali zas potápět. No co, stejně už byli mokří jako myši. Marně.

Na hladině, pod hladinou, nad jezem, pod jezem, na dně. Nenašli jsme ani zaječí chlup.

„Dost, že se vrátíte! Čochtanové!“ vítal nás z mostu Kyborg, opřené pohodlně o zábradlí. „Ten zajíc už na vás nemoh koukat! Radši sám přivypivnul na břeh!“

My: „Co to meleš, hlavo plechová?“

Pomáhat nám, to ne, ale—“

„Tak se podívejte, vy chytráci! Táhle! Táhle si suší kožich!“

Kyborg zavěsil svou hydraulickou paži do vzduchu. Směrem ke dvěma postavičkám, jo, u našich lodí.

Vedle toho kluka – hezky na sluníčku – tam totiž seděl půlmetrový fialový zajíc v zelených trenýrkách a bílém triku. Zubil se na nás, hele, a huňatou fialovou packou vyklepával vodu z plyšového ucha.

Miroslav Valina

Dalších téměř 70 stran

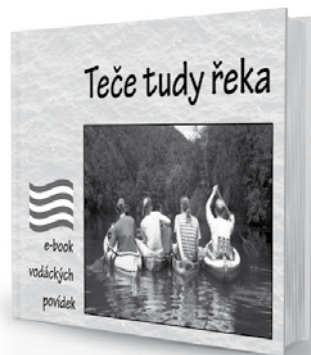
vodáckých povídek

v e-booku **Teče tudy řeka**

stáhnete zdarma na adrese:

www.kenyhovolej.cz

(PDF – ePub – MOBI)

Za pomoc při sbírce na knihu Říční polobozi na serveru Hithit.com vřele děkujeme partnerům soutěže Kenyho VOLEJ:

www.padlo.cz

www.raft.cz

www.padler.cz (bývalý HYDROmagazín)

www.radiosamson.cz

Vodácká literární soutěž

Kenyho VOLEJ

stručné PROPOZICE soutěže:

Povídky musí být na téma česko/slovenského vodáctví (eventuálně i na zahraničních řekách).

- NEzasílejte povídky na námořnická a jiná témata, ta nebudou do soutěže přijata.
- Zaslát můžete max. 3 povídky do jednoho ročníku, rozsah jedné povídky je od 3 000 do přibližně 28 000 znaků včetně mezer.
- Cca 15 nejlepších povídek z daného ročníku postupuje do knihy, která ročník uzavírá a autoři obdrží vodácké ceny.
- Povídky zasílejte nejlépe v elektronické podobě (*.doc, *.rtf atd.) na e-mail realphoto@email.cz.

Aktuální informace, kompletní pravidla a rady najdete na adrese:

www.kenyhovolej.cz/soutez/

Vodácké povídky, které vás posadí do lodi a odkopnou od břehu!

Drž hubu a pádluj

15 vodáckých povídek

10 autorů
Rok vydání: 2011
Náklad: 4000 ks
Formát: 11 x 18 cm
Rozsah: 152 stran
Vazba: Vázaná
DPC: 160 Kč

Ťukání pádel o boky lodí se mísí s kouřem a zpěvem od večerního ohně, letní lásky i hloupé náhody řadí jako černá ruka a nad dáblovým ostrovem se právě začala stahovat mračna. Vyčerpaný vodák táhne loď bažinou. A stmívá se.

Více než polovina povídek již byla oceněna v literární soutěži Trapsavec. Stejně jako u dalších knížek.

Trosečníci řek

16 vodáckých povídek

10 autorů
Rok vydání: 2013
Náklad: 2000 ks
Formát: 11 x 18 cm
Rozsah: 172 stran
Vazba: Vázaná
DPC: 180 Kč

V povídkách padají stromy, praskají pádla, kradou se rafty a mystický trosečník vodáka zmámí táhnout proti proudu až do poslední hospody. Navečer vzduch zavoní kouřem a Duch řeky ulehne pod svou kánoí. Někde daleko v budoucnosti Poslední vodák právě našel svou první loď.

Říční polobozi

16 vodáckých povídek

11 autorů
+ 1x Zdeněk Šmíd

Rok vydání: 2015
Náklad: 2000 ks
Formát: 11 x 18 cm
Rozsah: 172 stran
Vazba: Vázaná
DPC: 190 Kč

Obsahuje mj. nikdy nevydanou vodáckou povídku Zdeňka Šmída "Evrgrín Kid".

Říční polobůh Vydroš skáče pro chmatáky pod jez, černý zabiják zjišťuje, že český jez je nebezpečnější než válka, koncertní mistr objevuje nástrahy vodáckého ladění a démonický patron řeky nachází oddanost až za hrob. Ve tmě pod Prahou rozzuřené chlápky právě nastartoval motorovou pilu...

Vodácký zpěvník 1 a 2

Obsahují vodácké (1,2) a námořnické (2) písničky, kde šumí řeky, pleskají pádla, míhají se kozy šlajsen a zpěněné zabaláky a námořníci lezou po stožárech a chlastají rum.

U obou zpěvníků najdete odkaz na většinu písní na adrese www.kenyhovolej.cz abyste si je mohli "naposlouchat".

